

Собкевич О. В. Модернізаційні пріоритети реформування транспортно-дорожнього комплексу в Україні : аналіт. доп. / О. В. Собкевич, К. М. Михайличенко, О. Ю. Ємельянова. – К. : НІСД, 2013. – 48 с.

В аналітичній доповіді розглянуто процеси трансформації ролі транспортно-дорожнього комплексу (ТДК) в економіці України та сучасний стан реалізації транзитного потенціалу країни, проаналізовано ефективність державної політики реформування та розвитку транспортної галузі, досліджено механізми інвестиційного забезпечення структурних трансформацій на транспорті, визначено модернізаційні пріоритети й напрями реформування ТДК України.

ТДК представлено як сукупність шляхів сполучення, перевізних засобів, технічних пристроїв і механізмів, засобів управління та зв'язку, обладнань усіх видів транспорту, що функціонує як складна система ринково-економічних, технологічних, технічних, екологічних, інформаційних і правових відносин, основною метою якої є максимальне задоволення потреб національного господарства та населення в перевезеннях вантажів і пасажирів.

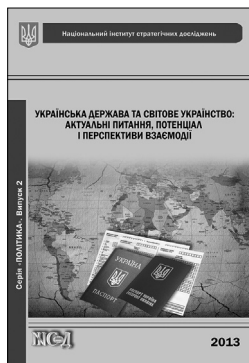
Автори зазначають, що Україна володіє розвинутою транспортною інфраструктурою, а наявність незамерзаючих чорноморських портів, розгалуженої мережі залізниць, автомобільних доріг створює усі необхідні передумови для збільшення обсягів транзиту вантажів у напрямках «Північ – Південь» та «Захід – Схід», а також подальшої інтеграції України до транспортної системи «Європа – Азія». Проте існуюча структура управління ТДК, стан виробничо-технічної бази й технологічний рівень організації перевезень за багатьма параметрами не відповідають зростаючим потребам суспільства та європейським стандартам якості надання транспортних послуг. Як наслідок, транспортна галузь задовольняє лише базові потреби економіки та населення у перевезеннях, зменшується рівень використання транспортно-транзитного потенціалу України.

Відзначено, що залишаються невирішеними численні проблеми, що перешкоджають розвитку транспортної галузі та розширенню масштабів надання галузям економіки й населенню високоякісних транспортних послуг. Серед них – недосконала транспортна інфраструктура, неефективна тарифна політика на транспорті, повільна лібералізація митних процедур при перевезенні транзитних вантажів, неготовність потенційних інвесторів вкладати кошти в українську економіку, відсутність в Україні гарантій захисту прав інвесторів і достатнього досвіду реалізації концесійних угод тощо.

Автори, спираючись на результати всебічного аналізу стану державної політики реформування та розвитку транспортної галузі, а також існуючої практики застосування механізмів інвестиційного забезпечення структурних трансформацій на транспорті, пропонують пріоритетні напрями реформування ТДК України з урахуванням необхідності виходу галузі із кризового стану. Ці заходи спрямовані насамперед на: розбудову сучасної мережі автомобільних доріг; розвиток авіаційного транспорту; формування ефективної, технологічної, конкурентоспроможної інфраструктури водного транспорту; модернізацію залізничного транспорту; підвищення ефективності використання транзитного потенціалу України, забезпечення подальшої інтеграції національної транспортно-транзитної системи у світову транспортну мережу; залучення зовнішніх інвестицій для прискорення структурних трансформацій у транспортній галузі; розроблення та запровадження механізмів державно-приватного партнерства для залучення фінансових ресурсів у розвиток транспортної інфраструктури.

У доповіді наголошено, що реалізація політики реформування ТДК України дасть змогу усунути негативні наслідки фінансово-економічної кризи та забезпечить перехід транспортної галузі від стагнації у фазу зростання, підвищить ефективність функціонування національної транспортної системи, зробить її більш конкурентоспроможною та здатною легше адаптуватись і на більш вигідних умовах інтегруватись у європейську та світову транспортні системи.

Мазука Л. І. Українська держава та світове українство: актуальні питання, потенціал та перспективи взаємодії : аналіт. доп. / Л. І. Мазука. – К. : НІСД, 2013. – 32 с.

В аналітичній доповіді на основі статистичних даних державних установ та організацій проаналізовано сучасний стан державної підтримки закордонного українства, що відіграє значну роль в утвердженні України у міжнародній спільноті та є важливим демографічним, інтелектуальним, соціально-культурним та інформаційним ресурсом країни.

З-поміж важливих проблем, які існують нині у сфері взаємодії зі світовим українством, визначено найбільш нагальні, а саме: недосконалість нормативно-правової бази та інституційного забезпечення співпраці з українцями за кордоном, недостатнє задоволення мовно-культурних та освітніх потреб світового українства задля збереження національної ідентичності, трудова міграція та проблеми, пов'язані з поверненням та облаштуванням трудових мігрантів в Україні, комплекс питань, пов'язаних зі збереженням національної ідентичності українців у Росії.

Українська держава на законодавчому рівні закріпила підтримку своїх співвітчизників за кордоном. У доповіді проаналізовано нормативно-правову, інституційну та фінансову бази співпраці зі світовим українством. Приділено увагу аналізу виконання Державної програми співпраці із закордонними українцями на період до 2015 р. Зроблено висновок, що державна політика співпраці із закордонними українцями та їх громадськими організаціями вимагає забезпечення сталого фінансування відповідних програм.

Проаналізувавши підсумки переписів жителів у більшості країн поселення українського етносу, автор зробив висновок, що за винятком США і Канади, де кількість осіб українського походження зросла, існує послідовна тенденція до відчутного зменшення чисельності представників українського етносу. Названо одну з найголовніших причин цього явища: нове покоління закордонних українців, які народилися не в Україні, починає втрачати зв'язок із Батьківщиною, поступово асимілюючись із суспільством країни проживання.

На основі аналізу статистичних даних щодо діяльності українських громад у країнах світу та забезпечення мовно-культурних потреб закордонних українців визначено пріоритетні завдання державної підтримки, а саме: підтримка українських навчальних закладів, надання державних стипендій молоді для навчання у ВНЗ України, створення українських культурних центрів за кордоном, підтримка діяльності українських бібліотек, підтримка існуючих і створення нових ЗМІ за кордоном, зовнішнє радіо- й телевізійне мовлення, забезпечення збереження культурної спадщини закордонних українців

Особливу увагу приділено питанню трудових мігрантів. Визначено, що метою держави у сфері трудової міграції має стати забезпечення соціальної захищеності українських працівників за кордоном, сприяння зворотності міграцій, стимулювання інвестування зароблених мігрантами коштів в економіку України.